

Uzasadnienie

Pismem z dnia 21 stycznia 2021 r. E. G. wniosła o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego A. N.. W skardze zarzuciła radcy prawnemu popełnienie czynów określonych w art. 6 i art. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z wykonywaniem czynności zawodowych związanych z przesłuchaniem świadka R. C. w sprawie z powództwa Skarżącej przeciwko (...) (...). W ocenie Skarżącej fakt, że radca prawny A. N. w trakcie przesłuchania powołanego przez siebie świadka R. C. miała pełną wiedzę i świadomość, że świadek mówi nieprawdę oraz prawdę zataja, może nosić znamiona tworzenia fałszywych dowodów poprzez przyzwolenie, aby świadek zeznał nieprawdę oraz zataił prawdę. Ponadto, w ocenie Skarżącej mogło dojść do wywarcia wpływu przez radcę prawnego A. N. na świadka R. C., aby ten zeznał nieprawdę oraz zataił prawdę.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2023 r., sygn. akt R.D. 10/21, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny B. J. odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie dopuszczenia do tworzenia fałszywych dowodów poprzez wywarcie wpływu na świadka R. C., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec stwierdzenia, że radca prawny A. N. nie popełniła przewinienia dyscyplinarnego.

Od powyższego postanowienia Skarżąca odwołała się pismem z dnia 13 lutego 2023 r., domagając się jego uchylecia i przekazania do ponownego rozpoznania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Skarżącej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Zgodnie z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny, mając na uwadze treść i rotę słubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Z kolei na podstawie art. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, obowiązek unikania przez radcę prawnego konfliktu interesów w służ

y zapewnieniu niezalez

ności, a takz

e dochowaniu tajemnicy zawodowej oraz lojalności wobec klienta.

W pierwszej kolejności, dla porządku, należy zwrócić uwagę, że z pisma Skarżącej wynika, że zarzuca ona radcy prawnemu A. N. dwa zachowania stanowiące w jej ocenie przewinienia dyscyplinarne. Pierwszym z nich jest bierność wobec faktu, że świadek w toku postępowania zeznał nieprawdę oraz zataił prawdę. Drugim jest uprzednie wywarcie wpływu na świadka, aby ten zeznał nieprawdę oraz zataił prawdę. W ocenie Sądu zasadne jest rozpoznanie i rozstrzygnięcie obu kwestii oddzielnie, jako odrębnych zachowań mogących potencjalnie grozić odpowiedzialnością dyscyplinarną.

Odnosząc się do kwestii bierności wobec faktu, że świadek w toku postępowania zeznał nieprawdę oraz zataił prawdę, zachowaniu takiemu nie można przypisać znamion przewinienia dyscyplinarnego. Z materiału dowodowego, jak i z twierdzeń Skarżącej wynika, że treść zeznań R. C. była korzystna dla (...) (...), czyli klienta radcy prawnego A. N., która nie miała żadnych podstaw, by nawet przy pełnej wiedzy i świadomości ich niezgodności ze stanem faktycznym, zwracać na to uwagę sądu. Działanie takie byłoby wręcz sprzeczne z art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z którym radca prawny świadczy (klientowi) pomoc prawną i kieruje się dobrem klienta w

celu ochrony jego praw, oraz przede wszystkim art. 2 ustawy o radcach prawnych, stosownie do którego pomoc prawna s'wiadczone przez radce# prawnego ma na celu ochronie# prawna# intereso'w podmioto'w, na kto'rych rzecz jest wykonywana. Zatem przewinienie dyscyplinarne stanowiłoby wręcz działanie odwrotne do zaniechania zarzucanego radcy prawnemu A. N. przez Skarżącą.

Jak słusznie zauważył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, radca prawny A. N. jako pełnomocnik (...) (...) była zobowiązana podejmować wszelkie działania na korzyść klienta i w żadnym wypadku nie można jej obciążyć odpowiedzialnością za treść zeznań składanych przez osoby przesłuchiwane przez sąd.

W ocenie Sądu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy to, czy radca prawny A. N. była świadoma, że zeznania są fałszywe. Wszczęcia dochodzenia należało bowiem odmówić na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, gdyż nawet, gdyby zachowanie zarzucane radcy prawnemu A. N. zostało dostatecznie udowodnione, nie zawierałoby znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Drugim z zarzucanych radcy prawnemu A. N. przez Skarżącą zachowań było wywarcie wpływu przez radcę prawnego A. N. na zeznania świadka, aby ten zeznał nieprawdę oraz zataił prawdę, czyli de facto podżeganie do składania fałszywych zeznań w rozumieniu art. 233 § 1 k.k. Rozpoznając skargę w tym zakresie należało przede wszystkim ustalić, czy zeznania były fałszywe, oraz czy radca prawny A. N. miała wpływ na treść złożonych przez świadka zeznań.

W pierwszej kolejności, na podstawie dostępnego materiału dowodowego nie można z całą stanowczością stwierdzić, że złożone przez świadka R. C. zeznania w ogóle były fałszywe. O zgodności ze stanem faktycznym zeznań składanych przez świadków w toku postępowania cywilnego decyduje sąd, oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Nie należy do kompetencji organów postępowania dyscyplinarnego rozstrzygnięcie, czy zeznania złożone w toku postępowania przed sądem powszechnym polegały na prawdzie, czy nie. Nie stanowi to - wbrew twierdzeniom Skarżącej w odwołaniu - „przerzucania” odpowiedzialności za postępowanie radcy prawnego A. N. na sąd czy pełnomocnika Skarżącej reprezentującego ją w tamtym postępowaniu, a jedynie wskazanie przesłanek, które musiałyby zaistnieć

, by Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego czy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, tj. organy samorządu radców prawnych, a nie wymiaru sprawiedliwości, mogły stwierdzić nieprawdziwość zeznań złożonych w innym postępowaniu.

Odnosząc się natomiast do kwestii samego wywarcia wpływu na świadka przez radcę prawnego A. N., stwierdzić należy, że okoliczność taka mogłaby zostać udowodniona jedynie za pomocą zeznań R. C., który sam takie zeznania złożył, lub radcy prawnego A. N., która w ocenie Skarżącej miała wywierać wpływ na treść zeznań. Do skargi nie przedłożono żadnych innych dowodów wskazujących na skłanianie świadka R. C. do złożenia fałszywych zeznań. Z kolei sposób formułowania pytań do świadka jest elementem strategii procesowej prowadzącej do korzystnego dla klienta radcy prawnego rozstrzygnięcia sprawy i nie może być uznany za doprowadzenie świadka do złożenia niezgodnych z prawdą zeznań.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należy przyjąć, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, tj. zasadna była odmowa wszczęcia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie zatem odmówił wszczęcia postępowania. W świetle poczynionych wyżej ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że należy utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. z dnia 25 lipca 2022 r. o sygn. akt R.D. 10/21 o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k. i art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Ze względu na powyższe należało orzec, jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych mając na względzie, że nie zostało wydane orzeczenie o ukaraniu.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.